

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.210 van 23 oktober 2013
in de zaak A. 206.900/XIV-34.645**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Linda Luytens
 kantoor houdend te 1090 Brussel
 Lakenselaan 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 november 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 88.742 van 1 oktober 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9215 van 19 november 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Linda Luytens, die verschijnt voor de verzoekers, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 22 oktober 2010 België binnen en verklaren zich op 25 oktober 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 31 mei 2012 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 29 juni 2012 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 1 oktober 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending van de artikelen 39/65, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van “de materiële en de formele motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als “algemene rechtsbeginselen” en “de manifeste beoordelingsfout” op. Zij lichten dit als volgt toe:

“(…)

Doordat de bestreden beslissing, genomen door derde verweerster volledig ten onrechte stelt "dat verzoekers vervolging door niet overheidsactoren aanvoeren".

Terwijl verzoekers immers inderdaad in eerste instantie vervolging door extremistische wahabieten aanvoeren, -die aan de oorsprong van de problemen liggen-, doch dat zij wel degelijk uitvoerig en op omstandige wijze hebben toegelicht hoe die problemen verwezen geraakten met vervolging door de politie en andere overheidsactoren; dat er immers op het einde ook een zwaar strafrechtelijk dossier werd geopend tegen verzoeker.

De eerdere beslissing van het CGVS vermeldde immers onder de feiten hetgeen hierna volgt :

U begreep dat de situatie ernstig was en dat de wahabieten samenspannen met en het vuile werk opknaptten voor de SDA en de IVZ. U en uw echtgenoot bleven bij Redzep overnachten. De volgende dag, op 17 oktober 2010, werden zogezegd wapens en drugs aangetroffen in de stal van uw boerderij. U bent er evenwel van overtuigd dat deze er opzettelijk werden achtergelaten. Op deze manier konden ze u en uw echtgenoot strafrechtelijk vervolgen.

en ook in het beroepsverzoekschrift werd opnieuw de nadruk gelegd op die omstandigheden: Zoals reeds eerder vermeld, in voorgaande kritiek op een ander onderdeel van de motivering, dient de motivering eerlijk te zijn en rekening te houden met de concrete gegevens van de zaak.

Bovendien heeft verzoekster duidelijk aangehaald en aan de kaak gesteld dat de politie en de IVZ en de SDA totaal corrupt waren en onder één hoedje speelden en dat de politie zelf verzoeksters echtgenoot reeds eerder valselijk beschuldigd hadden en bedreigd had (zie incident van 14/9/2010).

De stelling dat verzoekers zelf getuigden geen problemen te hebben gehad voor 2007 snijdt bovendien ook totaal geen hout; het is niet omdat men geen problemen had in het verleden dat men er geen kan krijgen...

Gelet op de psychische toestand van verzoeker en van verzoekster kan men zich trouwens met recht afvragen op welke manier zij zich in Bosnië gaan verdedigen tegen officiële aanklachten, nota bene.

Terwijl de bestreden beslissing manifest geen antwoord heeft geboden op de middelen die daaromtrent reeds in het verzoekschrift werden aangevoerd en ook manifest over de vraag om gehoord te worden is overgegaan, want daarin werd al de

aandacht getrokken op het feit dat die vervolging wel degelijk van overheidsactoren uitging...

Terwijl dit middel dermate duidelijk is en volledig steunt op de in het beroepsverzoekschrift aangevoerde middelen - en de afwezigheid van enig antwoord daarop in de bestreden beslissing, meer nog een volledige veronachtzaming van deze feitelijke gegevens in die mate dat een volledig fout uitgangspunt wordt geponeerd (vervolging door niet-overheidsactoren), hetzij op het bestaande dossier, dat er moeilijk nog veel kan aan toegevoegd worden.

Terwijl de bestreden beslissing dus manifest een beoordelingsfout heeft gemaakt waarvan het bestaan zich opdringt aan éénieder.

Terwijl zij hierdoor tegelijkertijd totaal tekortschiet aan de materiële en formele motiveringsplicht en manifest een stereotype formulering gebruikt die standaard is voor vervolging door niet-overheidsactoren, en dus totaal voorbijgaat aan de concrete feitelijke gegevens van de zaak.

Doordat het bestaan van een manifeste beoordelingsfout wordt verdergezet waar de bestreden beslissing stelt dat zij derhalve niet eens meer moet onderzoeken of de aangevoerde feiten waar zijn.

Terwijl dit inderdaad precies wel ertoe doet, meer bepaald om te beoordelen of verzoekers in casu, en op grond van die feiten, een gegronde vrees voor vervolging hebben”.

Doordat tenslotte de bestreden beslissing nog verder gaat in haar oppervlakkige benadering van dit asioldossier en nogmaals een manifeste appreciatiefout begaat waar zij stelt dat de medische problemen van verzoeker niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen.

Terwijl de medische problemen van verzoeker een rechtstreeks gevolg zijn van de traumatische ervaringen en het fysieke geweld waarvan hij in Bosnië slachtoffer was.

Terwijl medische problemen inderdaad niet noodzakelijk onder toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 vallen, maar wél in dit concrete geval, althans volgens verzoekers, zodat de bestreden beslissing minstens dient te motiveren waarom zij dit in casu niet wil aanvaarden.

Dat het middel dus duidelijk is.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel.

Wat betreft het antwoord van de verwerende partij dat de verzoekers niet zouden uiteenzetten op welke wijze de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden, voegen zij toe dat zij in het verzoekschrift tot beroep hebben herhaald wat in de feitenweergave van de aanvankelijk bestreden beslissingen werd aangegeven, namelijk dat de overheidsactoren bij de vervolging waren betrokken zodat het niet uitsluitend over vervolging door niet-overheidsactoren ging en dat een strafrechtelijk dossier werd “opgezet”.

Wat betreft het antwoord van de verwerende partij dat de verzoekers noch in het verzoekschrift tot beroep noch op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enige opmerking hebben geformuleerd dat de vervolging wel

degelijk van overheidsactoren uitging, stellen zij dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier, het verzoekschrift tot beroep of de vraag om gehoord te worden, al werd ter terechtzitting geen nota van het pleidooi genomen.

Beoordeling

6.1. De “manifeste beoordelingsfout” heeft betrekking op de materiële motiveringsplicht. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

De kritiek van de verzoekers dat in het bestreden arrest volledig ten onrechte wordt gesteld dat de verzoekers vervolging door niet-overheidsactoren aanvoeren, waarvoor zij dan naar de feitelijke vaststellingen in de aanvankelijk bestreden beslissingen verwijzen, betreft de vraag of de motivering van het bestreden arrest feitelijk juist is of niet. Een eventuele onjuiste feitelijke redengeving houdt echter geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht.

De verzoekers laten verder gelden dat in het bestreden arrest geen antwoord wordt geboden op de reeds in het verzoekschrift aangevoerde middelen en op de vraag om gehoord te worden terwijl “daarin (...) al de aandacht (werd) getrokken op het feit dat die vervolging wel degelijk van overheidsactoren uitging”.

In het verzoekschrift tot beroep blijken de verzoekers echter geen middel te hebben ontwikkeld betreffende de actoren van wie de vervolging uitging. Zij hebben er slechts hun eerdere verklaringen in herhaald, met name dat de politie corrupt was, onder één hoedje speelde met de IVZ en de SDA en de verzoeker valselijk had beschuldigd en bedreigd. De vraag om te worden gehoord heeft enkel als doel mee te delen dat men alsnog zijn standpunt op een terechtzitting wil uiteenzetten doch dient niet als een memorie voor het uiteenzetten van (nieuwe) middelen of argumenten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is er dan ook niet toe gehouden te antwoorden op de in een vraag tot horen ontwikkelde middelen of argumenten. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de verzoekers zich in de vraag om gehoord te worden hebben beperkt tot vage en algemene kritiek dienaangaande om te stellen “dat het dossier niet ernstig en zorgvuldig werd voorbereid en dat het verzoekschrift niet gelezen, laat staan onderzocht werd” en dat niets over de nieuwe stukken werd gezegd.

De verzoekers gaan overigens voorbij aan de motivering in het bestreden arrest dat zij geen argument aanvoeren dat aantoonde dat zij geen toegang tot een daadwerkelijke bescherming door hun nationale overheid hebben en dat hun loutere niet-gedocumenteerde bewering dat de Bosnische autoriteiten geen reële bescherming kunnen bieden niet volstaat om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot het voorkomen van de voorgehouden vervolging of ernstige schade. De verzoekers gaan eveneens voorbij aan het motief dat zij geen concrete elementen aanbrengen die afbreuk doen aan het in de aanvankelijk bestreden beslissingen vastgesteld bestaan van een intern vestigingsalternatief. De door de verzoekers aan het verzoekschrift toegevoegde stukken worden wel degelijk in aanmerking genomen met de vaststelling dat zij geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen doen. Het enige middel is derhalve ongegrond wat de aangevoerde schending van de jurisdictionele motiveringsplicht betreft.

6.3. De verzoekers hebben laten gelden dat hun medische problemen het rechtstreekse gevolg waren van hun traumatische ervaringen en van het fysieke geweld waarvan de verzoeker in Bosnië het slachtoffer was.

Wat die oorzaken betreft, blijkt uit de motivering van het bestreden arrest duidelijk dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat de verzoekers toegang tot een daadwerkelijke bescherming door hun nationale overheid hebben en over een intern vestigingsalternatief beschikken.

Wat de gezondheidstoestand zelf betreft, vermeldt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de aanvankelijk bestreden beslissingen dat niet a priori kan worden uitgesloten dat een afdoende medische behandeling voor de medische problematiek van de verzoeker, namelijk mutisme, in Bosnië-Herzegovina voorhanden is, dat uit informatie van het commissariaat-generaal blijkt dat een netwerk bestaat van 40 lokale geestelijke gezondheidscentra in de Federatie van Moslims en Kroaten waar in een poliklinische behandeling van patiënten wordt voorzien, dat psycho-medische motieven op zich niet onder de toepassingssfeer van het Vluchtelingenverdrag of de definitie van subsidiaire bescherming ressorteren, dat daarvoor de procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is voorzien en dat de verzoeker dergelijke aanvraag om machtiging tot verblijf ook heeft ingediend. De verzoekers hebben dit laatste weigeringsmotief voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevochten, zodat de motivering in het bestreden arrest dat de medische problemen van de verzoeker niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen, volstaat.

Het enige middel is in die mate ongegrond, zowel wat de aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet als van de jurisdictionele motiveringsplicht betreft.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekers wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen